

זמני כניסת ויציאת השבת

ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	ירושלים
8:49	8:13	6:57	ירושלים
8:46	8:15	7:13	בני ברק
8:47	8:17	7:04	חיפה
8:45	8:13	7:10	באר שבע
9:23	8:59	7:50	ניו יורק
10:05	10:00	8:22	לונדון

ישמחתו

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

מה שבת קודש אף רשב"י קודש

ועוסקים בחיי שעה! זאת משום שלאחר ששהה זמן כה רב מנותק מכל קשר עם עיסוקי העולם, ועסק בתורה הקדושה ברציפות כה מוחלטת, והקדוש ברוך הוא זימן לו את מה שהיה נצרך לקיומו, לא היה מסוגל לעכל ברמת קדושתו הגבוהה כיצד זה אנשים עוסקים בהויות העולם בכלל, והגיעו הדברים לידי כך שבכל מקום בו נתנו הוא ובנו את עיניהם, מיד נשרף. עד שיצאה בת קול ואמרה להם: להחריב את עולמי יצאתם? חזרו למערכתכם! ואכן חזרו וישבו במערה עוד שנים עשר חודש, עד שיצאה בת קול שנית ואמרה להם שהם יכולים לצאת. ועדיין התנא רבי אלעזר היה מחריב את העולם במבטו החריף, ורבי שמעון אביו ריפא בחזרה. ביום שישי בין השמשות, ראו הם את אותו סבא, ויש אומרים שהיה זה אליהו הנביא שהתחפש לזקן אחד, שאחזו בידו שני גבעולי הדסים ורץ לדרכו בבין השמשות של כניסת השבת, נפנו ושאלו אותו לשם מה הדסים אלו? השיב להם כי זה לכבוד שבת, חזרו ושאלו אותו שיספיק לו אחד, וענה להם כי אחד כנגד זכור ואחד כנגד שמור. כאשר שמע זאת רבי שמעון, אמר לבנו, ראה כמה חביבין המצוות על ישראל, ונחה דעתו.

רואים אנו מכאן, גם את הדביקות העצומה ברוחניות אליה הגיע רבי שמעון בר יוחאי, וגם שהסכים 'לרדת' לאנשים המתעסקים בהויות העולם, רק משום שהם מכבדים כך את השבת ומחבבים את המצוות.

וכבר הבטיח לנו רבי שמעון בר יוחאי, כי אלמלא משמרים ישראל שתי שבתות כהלכתן, מיד נגאלין. הבה נתבשר מקדושתו של רבי שמעון בר יוחאי, ולקראת שבת מיוחדת זו, נקבל על עצמנו, להדר ולחבב את השבת בכניסתה, וגם לשמור עליה כהלכתה, ולהקדיש אותה קודש לה', כך נזכה להשפעות טובות ומבורכות, בזכות התנא האלוקי.

מביא לידי כך שעלולים למצוא את עצמם ללא תורה וללא פרנסה, ולכן לאדם מן השורה צריך הוא לעסוק בזמן הנצרך לו לצורך פרנסתו. אבל רבי שמעון בר יוחאי בעצמו, נהג בדרך זו באופן מוחלט.

כך אירע בפועל בעת שרבי שמעון בר יוחאי, ברח והתחבא מפני האמוראים שרצו להרוג אותו, ושהה במערה יחד עם בנו התנא רבי אלעזר במשך שלושה עשר שנים, ובכל אותם שנים עסקו אך ורק בלימוד התורה בקדושה וטהרה, והקדוש ברוך הוא זימן להם את מאכלם באורח פלאי על ידי עץ חרוכים ומעיין שנבראו בפתח המערה במיוחד עבורם.

רבי שמעון בר יוחאי אף חינך את תלמידיו שלא לחפש את העושר בעולם הזה, וכפי המוסופר במדרש (שמות רבה פרשת פקודי פרשה ג"ב סימן ג'): "מעשה בתלמיד אחד של רבי שמעון בן יוחאי שיצא לחוצה לארץ ובא עשיר, והיו התלמידים רואין אותו ומקנאין בו והיו מבקשים הן לצאת לחוצה לארץ, וידע רבי שמעון והוציאן לבקעה אחת של פגי מדון, ונתפלל ואמר 'בקעה בקעה! מלאי דינרי זהב', התחילה מושכת דינרי זהב לפניו, אמר להם 'אם זהב אתם מבקשים הרי זהב טלו לכם, אלא היו יודעין כל מי שהוא נוטל עכשיו חלקו של עולם הבא הוא נוטל, שאין מתן שכר התורה אלא לעולם הבא'".

יתכן מאוד, כי על כך רמזו החכמים הקדושים בכנותם את רשב"י בכינוי "שבת", לאמור כי מדתו זו של רבי שמעון בר יוחאי, היא הינה המדה הראויה לכל יהודי ויהודי בשבת קודש, להיות כולו קודש לה', ולא לחשוב על צרכי העולם בכלל, והברכה בו תבוא אליו מאליה.

יתירה על כך, כאשר יצא בהתחלה רבי שמעון בר יוחאי מהמערה לאחר שהיה של תרי עשר שנים רצופות, וראה אנשים החורשים וזורעים כהרגלם, תמה ואמר בפליאה עליהם כי הם מניחים חיי עולם

שבת מירון. שבת ל"ג בעומר. אלו הם הכינויים שרווחים בפי הציבור, על שבת זו, השבת הקודמת ליום ל"ג בעומר, הילולא של התנא האלוקי רשב"י זיע"א, שמנוחתו כבוד באתרא קדישא מירון.

בחלק מקהילות ישראל, נהוג בשבת מיוחדת זו, לאחר קבלת שבת, לשיר את הזמר המיוחד "בר יוחאי", שחובר על ידי אחד מגדולי ישראל על סודות הקבלה, לכבודו של התנא הקדוש. בחלק אחר מקהילות ישראל שרים שיר זה מידי שבת בשבתו.

הספרים הקדושים מביאים בשם הזוהר הקדוש, שהחברים היו קוראים לרשב"י "שבת", שכן מה השבת קודש לה', אף רשב"י קודש לה'. עם היותם של הדברים, מכבשוני סודות תורת הקבלה, בה אין לכל אחד מאיתנו יד ושם, בכל זאת היות והדברים מובאים ומצוטטים בספרים רבים, הרי שדברים אלו נמסרו לכלל, שגם הם יכולים להבין את יסודם של הדברים, על ידי התבוננות בדרכיו של התנא הקדוש כפי שמתגלה לנו במרחבי ים התלמוד.

בגמרא מצינו, כי רבי שמעון בר יוחאי היה סבור כי אל לו לאדם לעסוק בשום מלאכה לפרנסתו, ועליו לעסוק אך ורק בלימוד התורה, והפרנסה כבר בוא תבוא אליו מאליה. וכך הוא לשונו של רבי שמעון בר יוחאי: "אפשר אדם חורש בשעת חרישה, וזורע בשעת זריעה, וקוצר בשעת קצירה, ודש בשעת דישא, וזורה בשעת הרוח, תורה מה תהא עליה? אלא בזמן שישאל עושין רצונו של מקום מלאכתן נעשית על ידי אחרים, שנאמר ועמדו זרים ורעו צאנכם וגו', ובזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום מלאכתן נעשית על ידי עצמן, שנאמר ואספת דגנך, ולא עוד אלא שמלאכת אחרים נעשית על ידן, שנאמר ועבדת את אויבך וגו'".

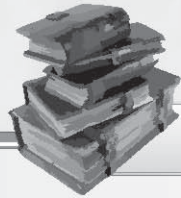
הגמרא מסכימה למובאה זו, כי רבים ניסו לנהוג בדרכו של רבי שמעון בר יוחאי ולא עלתה בידם. כלומר, שדרך זו, של שקיעות מוחלטת בלימוד התורה, אינה דרך הכבושה לרבים, ואדרבה הדבר

לשון חכמים

הענין ה' הגורם קדושת המחשבה, הוא בהתנהג האדם בששת ימי המעשה כראוי, כדי שביום שבת יקבל קדושת שבת, וימצא השבת בית קיבול שתשרה בו קדושתו, ועל זה ציונו הקב"ה בעשרת הדברות 'זכור את יום השבת לקדשו ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך ויום השביעי שבת וגו'', ופירושו שכל הימים הם יונקים מיום השבת וכו' שקדושת שבת היא קדושה עליונה מאוד, ואי אפשר להשיגה מפני שהוא מלוכש בששת ימי חול ששולטים ל"ט מלאכות, ולכן צריך שבכל יום יקדש את עצמו בקדושת שבת, כדי שכאשר יבוא יום שבת יוכל לקבל קדושתו, והוא כמשל האדם שהוא בחושך שאם יצא לאור ויקבל את אור השמש בתוקפו יחשיך עינו ולא יהנה ממתקנות אורו, וכמו שאמר הפסוק 'ונדעה נרדפה לדעת את ה' בשחר נכון מוצאי', שאור השחר מאיר מעט מעט, כן אור קדושת שבת היא קדושה עליונה מהאצילות שמאור עתיקא קדישא כדפירש הרשב"י, ומי יוכל לקבל הקדושה הגדולה ההיא... ולזה צריך לזכור את השבת מאחד בשבת כדי שבכל יום ויום יתקדש עד שכאשר תבוא קדושת שבת כבר האדם מלומד בה, ותמצא כסא מתוקן לשרות בו.

ראשית חכמה שער הקדושה פרק ז'

פניני הלכה

שאלה: השבתים בשבת קודש באתרא קדישא מירון, ורוצים לצאת לדרכם מיד עם צאת השבת כדי להגיע בשעה סבירה לביתם, והיות שאין במקום עצמו אמצעי תחבורה, וצריכים להזמין מונית מעיר אחרת, אם מותר להם להזמין מערב שבת מונית עם נהג לא יהודי, שהוא יהיה מוכן מיד בצאת השבת במירון לערוך את הנסיעה?

תשובה: שאלה זו נשאל בעל ה"מנחת יצחק", וכתב שאחרי שעבר על כל הצדדים, לא מצא היתר, אלא להזמין את הנסיעה רק לאחר הזמן שהוא יוכל להגיע אחרי צאת השבת ממקום שהותו בשבת. ואין די בכך שהמזמין יאמר לו שמצידו הוא יכול לבוא בזמן זה וגם אם יבוא קודם הוא יסע עמו, אלא צריכים לומר לו שמזמינים אותו דווקא אחרי הזמן שהוא יוכל לבוא ממקום שהותו לאחר יציאת השבת.

לאור זאת, אסור ליסוע בחברות תחבורה המארגנות נסיעה מיד בצאת השבת, אף אם כל נהגיהם גויים, כיון שהם הזמינו את הנסיעה באיסור. ועל אחת כמה וכמה, שאין ליסוע בצאת השבת, בחברות תחבורה הנהוגים על ידי נהגים יהודיים, שבכך מכשילים אותם בחילול שבת.

מקורות ונימוקים: שו"ת מנחת יצחק חלק ו' סימן כ"ה. על פי המבואר בשולחן ערוך אורח חיים סימן ש"ז סעיף ד', שמותר לתת לגוי כסף מערב שבת כדי שיקנה לו דבר, אפילו אם הוא יודע שהוא יקנה בשבת, ובלבד שלא יאמר לו שיקנה בשבת. וכתב הט"ז, שאם אמר לו היהודי בזמן שנתן לו את הכסף, שהוא צריך ליסוע לדרכו במוצאי שבת, הרי זה כאילו הזכיר לו בפירוש שיקנה בשבת, וזה אסור. ואם כן, אם מזמין נסיעה תיכף בצאת השבת, ואי אפשר להגיע לשם אלא אם יסע הגוי ממקומו בשבת, שהרי בערב שבת ודאי לא יבוא הגוי לשבות במירון בחנם, ממילא הרי זה כאילו מזכיר לו בפירוש שיבוא לשבות בשבת. ועוד, שגם במקום שאין מזכיר לו שיעשה בשבת, אסור ליהודי ליהנות מהדבר באותו שבת וכן במוצאי שבת עד בכדי שיעשה, כיון שעושה את המלאכה לדעת הישראל.

פרשת השבת

אם בְּחַקְתִּי תִלְכּוּ וְאֵת מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם: (ויקרא כו, ג)

אם בחקתי תלכו - יכול זה קיום המצות, כשהוא אומר ואת מצותי תשמרו, הרי קיום המצות אומר, הא מה אני מקיים אם בחקתי תלכו, שתהיו עמלים בתורה (רש"י)

בפסוק בסוף הפרשה הקודמת נאמר 'את שבתותי תשמורו ומקדשי תיראו אני ה'', וכתב החיד"א לבאר את סמיכות הפסוקים, על פי מה שנפסק בשולחן ערוך (אורח חיים רצ, ב) שאחר סעודת שחרית קובעים מדרש לקרות בנביאים ולדרוש בדברי אגדה, ואסור לקבוע סעודה באותה שעה. וכתב הרמ"א, שפועלים ובעלי בתים שאינם עוסקים בתורה כל ימי השבוע, יעסקו יותר בתורה בשבת, מתלמידי חכמים העוסקים בתורה. והביאו הפוסקים את האמור בירושלמי, שלא ניתנו שבתות וימים טובים לישראל אלא כדי לעסוק בהם בתורה מפני שכל ימות החול טרודים הם במלאכתם ואין להם פנאי לעסוק בה בקביעות, ובשבת פנויים הם ממלאכה ויכולים לעסוק בה כראוי.

זהו איפוא סמיכות הפסוקים, את שבתותי תשמורו, וממילא יהיה לכם פנאי לעמל התורה, כפי המבואר בכתוב אם בחוקותי תלכו.

פני דוד

אמרת השבת

בספר זרע ברך לגאון קדמון (רבי ברכיה ברך, אמשטרדם ת"צ) כתב לבאר את סמיכות הפסוקים מסוף הפרשה הקודמת 'את שבתותי תשמורו ומקדשי תיראו אני ה'', לתחילת הפרשה הזו 'אם בחוקותי תלכו וגו' ונתתי גשמיכם בעתם וגו', בדרך מופלאה:

הנה כבר עמדו הראשונים והאחרונים על החקירה, מדוע התורה לא הזכירה דבר מהשכר לעולם הבא, והזכירה רק שכר העולם הזה, כמו ההבטחה 'ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה הארץ יבולה'. אך יתכן לומר כי שכר העולם הבא רמוז בשבת ובמקדש, כי על שבת אמרו במדרש, שבשעה שאמר להם הקדוש ברוך לישראל שהוא נותן להם את התורה, אמר להם שאם מקיימים את המצוות הוא מנחיל להם העולם הבא. השיבו ישראל ואמרו: רבונו של עולם, הראה לנו דוגמא של עולם הבא בעולם הזה, השיב להם הקדוש ברוך הוא ואמר להם, זו שבת, שהיא אחת משישים של עולם הבא, שבה אתם מתענגים תענוגי מנוחה, שנאמר אז תתענג על ה'. וכן מקדש שהוא מקום השראת השכינה, הוא כעין המחול שעתיד הקדוש ברוך הוא לצדיקים לעתיד לבוא.

זהו איפוא ביאור הכתובים, את שבתותי תשמורו ומקדשי תיראו אני ה', וכפי שביארו חז"ל את משמעות הכתוב אני ה', שהוא נאמן לשלם שכר, והיינו שהוא נאמן לשלם שכר לעולם הבא, כפי שהראה דוגמא בעולם הזה, בשבת ובמקדש. ואחר כך המשיך הכתוב והוסיף את השכר בעולם הזה, אם בחוקותי תלכו וגו' ונתתי גשמיכם בעתם וגו'.

מעשה לשבת

נרות דולקים בוואדי

המשך משבוע שעבר

ובאמצע הכביש, אי שם בוואדי ערה, מוהדק המהנדס את הכיפה לראשו, אשתו חובשת כיסוי לראשה, ועל מכסה המכונית מתרחש טכס הדלקת נרות שבת כמו בכל שבוע. הילדים, עיניהם נוצצות. ומסביב, קהל גדול של נהגים ונוסעים, מביטים במזחה סוריאליסטי, טכס הדלקת נרות שבת, מי שרוצה מוזמן להצטרף.

"אשריכם צדיקים" הם מקבלים קריאות עידוד, מנהגים עוברים ושבבים. שירי שבת מושרים להם לצד הדרך, ממתקים מחולקים לילדים. אחרי שעה וחצי נפתח הפסק, הנרות כובו, עלו על המכונית, והביטה. כמה מחרדי. הדלקת נרות שבת, ולאחר מכן חילול שבת בפרהסיא.

ביום ראשון הם מספרים על כך לרב רכניצר, ומבקשים לדעת אם נהגו כשורה. הרב רכניצר נחרד עד עמקי נשמתו, חילול שבת כה בוטה. אך מה יאמר להם, לתינוקות שנשבו. הוא אור כח, ואמר להם כי הם עשו קידוש ה' גדול, בהדלקת נרות במקום זה, שמעולם לא הודלקו בו נרות שבת.

המילים המרגיעות והמעודדות של הרב רכניצר, המריצו את בני הזוג. והם ביקשו מהרב רכניצר לתת להם עוד מצוה קטנה לקיים. "משהו קל, לא קשה" אומרת הגברת.

וכך עם הזמן, הבית של הליכטמנים שינה צורה. ציורים שהיו על קירות הבית נעלמו, ובמקומם הופיעו ציורי קודש של מקומות קדושים ודמויות של צדיקים. ספריה גדולה של ספרי קודש פיארה את מרכז הבית. במקום החל להתקיים כולל ערב ללימוד אברכים עם מתקרבים.

עשר שנים חלפו מאז, ובני משפחת ליכטמן, מדקדקים בכל מצוות התורה, עוסקים בכל מאוהם בפעולות קירוב. איצי, הפך ליצחק, והוא כיום תלמיד ישיבה חשובה. צמיריית הפכה לציפורה, ומתגדלת כבתי ישראל כשרה.

כמה מתיקות וקדושה יש בזוג פמוטים בוערים, אפילו על סלע בלב וואדי ערה.

לאחיו של המהנדס ליכטמן, יובל מרמת הגולן, נולד בן בכור, והוא שולח הזמנה: "טכס ברית המילה של בנו ייערך ביום שישי בשעה שתיים בצהריים, ביישוב הקסום הכפרי בצפון רמת הגולן". ביום שישי, ערב שבת. "מה נעשה?" נמסכת דאגה אצל הגב' ליכטמן, זה מאוד מאוחר, אנו עלולים לאחר את הדלקת הנר. "אל דאגה" – משיב הבעל, "מיד אחרי הברית עולים למכונית וחוזרים הביתה, קיבלנו על עצמנו את המצוה, ואתה לא מפספסים".

הברית הסתיימה. "מוזל טוב" מכל עבר. "הו, עלו בבקשה למכונית" קורא המהנדס ליכטמן לבני משפחתו, ומזרום לצאת לדרך. כשהם מתחילים ליסוע, מסתכל האב בשעון, וממהר להרגיע "נספיק להגיע בזמן". הלוואי, משיבה האשה. לפתע... פסק. הם מבחינים במשאית הפוכה על צידה בקצה העיקול. שלוש נידודות משטרה ואמבולנס אחד משמיעים את אותו ניגון מבשר רעות. זמן הדלקת הנרות מתקרב והולך, והם תקועים בפסק של טור מכוניות שלא נוסע.

הגיפ חונה בשוליים. האדון ליכטמן מוציא מפגאש המכונית אקוריוס ריק, מכניס לתוכו פמוט מאולתר ששהה במכונית, אפילו נרות נטלה עמה הגב' לפני שיצאו לדרך.

בני הזוג ליכטמן, לאחר שהתאכזבו מהחניך הממלכתי הרגיל, רשמו את ילדיהם לחניך בבי"ם תורני, אליו התוודעו במפגש בלתי מתוכנן עם מנהל בי"ם הרב רכניצר. לאחר תקופה קצרה, החל הרב רכניצר ללמוד שיעור פרטי עם הילד – איצי, ולשם כך הגיע לבית המשפחה, שם התנהלה שיחת נפש מעמיקה, בסיומה הציע רכניצר לבני הזוג לקבל על עצמם הדלקת נרות שבת קודש.

כבר למחרת בבוקר, נסעה הגב' ליכטמן למרכז העסקים השבועתי, שם העמיסה בעגלת הקניות, את כל סוגי הנרות והשמנים והפתילות שקיימים במלאי. לאחר שהעמיסה את הכל על רכבה, נסעה עם התכולה לחנות של כלי כסף, וקנתה כמה סוגי פמוטים, מרהיבים ומוגולפים, עם סט מגשים מרהיבים ונוצצים.

כאשר איצי חזר מביה"ס בשעה ארבע אחה"צ, הוא לא האמין למראה עיניו. "אמא, בשביל מה כל כך הרבה פמוטים?" תמה. "חמוד שלי, הבטחנו לרב רכניצר, שאנחנו נדליק כל שבוע נרות שבת, וכשאנו עושים דבר אנו עושים אותו כמו שצריך. לכן קניתי את הפמוטים הכי יפים שיש, ואת הנרות והשמנים הכי טובים".

ערב שבת, השעה 4:13 דקות, אב המשפחה שפך שמן לכוסית הזוכית, הידק את הפתילה והיבה אותה קלות, כפי שהדריך אותו הרב רכניצר. הגברת, עם כיסוי כלשהו לראשה, מברכת בהתרגשות את הברכה, בני המשפחה מסביב עונים א-א-א-א-מן בניגון חנוכה עממי. הנרות דולקים. הגברת מניחה את כפות ידיה על עיניה, ולוחשת תפילה. אחרי חצי דקה, האבא מניח את ידו על ראש ילדיו, מברך אותם בברכה מתוך הברכות שהעניק להם הרב רכניצר, וממשיכים בשיר או שנים לשבת. תם טכס ההדלקה, ועמו החזרה לשיגרה, כמו עד היום. כמה עצוב. אבל זה מה שיש. כך נמשך הדבר ארבע חודשים, בלי שום חריקה.

דבריהם הם זכרונם

רבינו יחזקאל לנדא בעל ה"נודע ביהודה" וה"צל"ח" - י"ז אייר תקנ"ג

נודע ביהודה ובישראל גדול שמו, של אביר הרועים גאון הגאונים רבינו הנודע ביהודה, אשר בגדולתו ובקדושתו האיר את שמי הגולה, ממקום שבתו בעיר הגדולה פראג, שם כיהן ברבנות במשך עשרות בשנים, ומשם השיב לאלפי שואליו דבר בהלכה.

מסופר על הנודע ביהודה שהלך פעם בערב שבת אחר חצות לדפוק על פתחי נדיבים להתרימים עבור עניין צדקה דחוף. כשהגיע לבית אחד העשירים, מצאו סועד סעודה של קבע, שאלו הגאון: הרי מן הדין אסור לקבוע סעודה בשעה כזו? השיבו העשיר, כי טעם האיסור הוא כדי שיאכל את סעודת שבת לתיאבון, יבוא נא רבינו לביתי בליל שבת קודש, ויווכח כי על אף שאכלתי סעודה זו, הנני אוכל לתיאבון גם בלילה.

השיב לו הנודע ביהודה: כעת הבנתי את דברי המדרש, האומרים כי כשהקב"ה שאל את אדם הראשון אם אכל מעץ הדעת שציווה לא לאכול ממנו, השיב אדם הראשון "אכלתי ואוכל". מעוד לא הבנתי, למה התכוון אדם הראשון בתשובה זו. כעת התחוויר לי.

אדם הראשון הצטווה לא לאכול ביום שישי מעץ הדעת, כפי שאומרים חז"ל שאם היה ממתין עד הלילה היה אוכל בהיתר ולא באיסור. הבין אדם הראשון כי אם טעם האיסור הוא כדי שיאכל בלילה לתיאבון, הרי שיכול היה לאכול ביום שישי, כיון שאכלתי ואוכל, למרות שאכלתי, אוכל עוד בליל שבת לתיאבון.

עם זאת, נחשב הדבר לאדם הראשון כחטא, והוא נענש על כך. ללמדנו, שאל לו לאדם לתת טעם לציווי התורה, כדי להתיר לו חלילה איזה דין.

משל ונמשל

באידרא מובא, ששאל רבי שמעון בר יוחאי את בנו רבי אלעזר, אימתי הוא שעת הרצון הגדולה ביותר בשמים שאז פתוחים השערים לשמוע כל תפלה ותחנה? ענה לו רבי אלעזר, כי זמן מנחה של שבת, הוא זמן המכונה רעוא דרעיון, ובו מתקבלים כל התפילות.

האר"י הקדוש, חיבר פיוט לסעודות שבת, והפיוט לסעודה השלישית פותח במילים: "בני היכלא דכספין למיחוי זיו דזעיר אנפין".

ביאר את הדבר בספר הקדוש סידורו של שבת על פי משל:

יופי החתן בעת חופתו, כשהוא מתלבש בבגדיו היקרים היפים והנאים למאוד, ונמשך עליו באותה שעה חן ופאר בלי שיעור וערך, וכמאמר הכתוב 'כחתן יכהן פאר'. באותה שעה הכל רצים לראות ולהביט ביקר זיו קלסתר פניו ורוב הדרת תפארתו, ואף אנשים המכירים אותו היטב, וגדלו עמו יחד כל חייהם, מתאמים ורוצים לראות אותו כמו עיניהם בשעת כניסתו לחופה.

על אחת כמה וכמה, כאשר החתן הוא בנו של המלך, המתלבש בעת החופה בבגדי פאר וכבוד ולבושי יקר הראויים לבן מלך, ומתעטר בכל מיני כתרים יקרים ועטרות פז המאירים ומבהיקים עד אין ערך, וזיו אורם וגודל יפים נמשך על פני החתן, או כי אז כל בני המדינה משתוקקים ונדרפים לראותו, והכל דוחקים את עצמם מאוד להיות זוכים לקבל את פניו ולראות ביקרת זיו הדרת כבודו, כולל אלו הגדלים כל השנה בארמון המלכות.

הנמשל:

בעת סעודה שלישית, מתעטר מלכו של עולם המלך הקדוש, בכל מיני עטרות, וגם אלו הזוכים להיות בהיכל המלך, ומכירים ויודעים בגדולתו, משתוקקים לזכות לראות את זיו תואר יופי מראהו. זהו כוונת הפיוט, בני היכלא, גם אלו שנמצאים בהיכלו של מלכו של עולם, משתוקקים לראות את זיו נועם מראה מדותיו הקדושות, בשעה מיוחדת זו, כאשר היא כמו עת של חתונה, בה החתן מתעטר ומתקשט בקישוטיו ליום שמחתו.

יְדֵי הַשַּׁבָּת

יְדֵים יְקָרִים!

במוצאי שבת, ינשאו המדורות אל על, ומכל עבר נראה במוקדות האש, לכבודו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי.

אף, רבנים גדולים קראו השנה, כי יש לשקול אף לדחות את הדלקת הנרות ליום ראשון אחר הצהריים.

וזאת למה?

כי יש פארה שמרב להיטותם להדליק את המדורות הנאות, הם עלולים אף להגיע לידי חלול שבת חס וחלילה. ואם כך יהיה, הרי שיצא שכוון בהפסדו, איזה פנים יש לזה, להדליק מדורות לכבודו של התנא, תוך כדי גרימת חלול

שבת? הרי זה אפסוקד שאין פמותו.

גם אלו שנוסעים למירון, להשתתף בהילולא הגדולה בסמוך לצינן הקדוש, הנהרו מבעוד מועד על ידי גדולי הרבנים ובתי הדיו, שלא לצאת לדרך מיד לאחר צאת השבת, וזאת כדי שלא יגרום כל חלול שבת חס וחלילה, לנהגים המפסיעים את המון המשתתפים בהילולא.

ההדלקה המסורתית על גג צינן הרשב"י באתרא קדישא מירון, על ידי כ"ק האדמו"ר מבוניאן שליט"א, הממשיך במסורת אבותיו וזקניו הקדושים שרכשו בקסף מלא את זכות ההדלקה של אבותקת השמן הענקית מעל ציננו של התנא הקדוש, מתאחרת אף היא בשנה זו לחצות לילה, וזאת כדי לא לגרום חלילה שמין של חלול שבת על ידי המוני המשתתפים.

רבבות שוהים בשבת זו בהר מירון, סמוך ונראה לצינן הקדוש, וכלם מזהרים על ידי העסקנים, להשמע להוראות הבטחון, כדי שלא יגיעו לידי חלול שבת שלא לצורך.

מפליא הוא הדבר, כי גם קשבים לעסק בדברים לכבודו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, צריכים להזהיר כל כך הרבה, שלא לגרום שום חלול שבת לאף אחד מהמוני הנוגעים בדבר.

כן, גם קשמותעסקים בדברים רוחניים כה נשגבים, עלולים לשפח מהעקר, ואין לה עקר יותר גדול משמירת השבת וקדושתה.

הוא ימליץ טוב בעדנו, אדוננו בר יוחאי.

שבת שלום

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.

לזיכוי הרבים נא הדפיסו

והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,

ולהערות הצעות ותרומות

yismechu@yismechu.com 052-7636030